

Императорският манифестъ за обявяване на Освободителната война

„Съ Божията милостъ, Ние, Александъръ II, Императоръ и Самодържецъ Всерусийский, Царъ Полский, Великъ Князь Финландский и прочая, и прочая и прочая, всички наши обични вѣрноподаници знаятъ живото ни съчувствие къмъ потисканото отъ Турция християнско народонаселение. Нашето желание да подобримъ и оздравимъ сждбата му, се сподѣля отъ цѣлия руски народъ, който и сега се показва готовъ да принесе нови жертви за облекчение положението на християнитѣ въ Балканския полуостровъ. Имотътъ и кръвта на нашитѣ вѣрноподаници сж ни били винаги скжпи. Нашето царуване свидетелствува за постоянната ни грижа да запазимъ за Русия благодатъта на мира. Тази грижа остава намъ присжца и при печалнитѣ събития, които станаха въ Босна, Херцеговина и Бѣлгария. Ние преди всичко си поставихме за цель да постигнемъ подобрене въ положението на източнитѣ християни чрезъ пжтя на мирни преговори и въ споразумение съ европейскитѣ велики сили, наши съюзници и приятели. Въ разстояние на две години ние постоянно се трудихме да склонимъ Портата да направи реформи, които да обезпечаватъ християнитѣ въ Бѣлгария, Босна и Херцеговина срещу произволитѣ на мѣстнитѣ власти. Извършването на тѣзи реформи произхожда безусловно отъ предишни задължения, които Портата бѣше поела спрѣмо цѣла Европа. Нашитѣ старания, ако и подкрепени чрезъ ноти, подавани заедно съ другитѣ велики сили, не постигнаха желаната цель. Портата си остана непоколебима въ категоричното отхвърляне на всѣка гаранция за обезпечение на християнитѣ, и тя отхвърли решенията на Цариградската конференция, която бѣше се въодушевила отъ желание да употрѣби всички примирителни срѣдства, за да склони Портата. Ние предложихме на дру-